

Sygn. akt II Ka 330/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk (spr.) SSO Teresa Zawisłak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Luby Fiłoc

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2015 r.

sprawy skazanego **K. J.**

o wyrok łączny

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 23 kwietnia 2015 r. sygn. akt II K 163/15

w zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. I. G. w M. kwotę 147,60 zł (w tym 27,60 zł podatku VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę skazanego wykonywaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym; zwalnia skazanego od wydatków za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że ponosi je Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 330/15

UZASADNIENIE

K. J. został skazany prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Kołobrzegu z dnia 11 grudnia 2001 r. w sprawie **II K 881/01**, za czyn popełniony 15 października 2001 r., na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z zobowiązaniem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie, zamienionej na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w Kołobrzegu z dnia 23 maja 2003r. na 150 dni kary zastępczej pozbawienia wolności;

II. wyrokiem Sądu Rejonowego w Kołobrzegu z dnia 19 czerwca 2002 r. w sprawie **II K 912/01**, za czyn popełniony 14 sierpnia 2001 r., na karę 1 roku pozbawiania wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat, na poczet pozbawiania wolności zaliczono okres zatrzymania w dniach od 16 października 2001 r. do 18 października

2001 r. i tymczasowego aresztowania w dniach od 25 kwietnia 2002 r. do dnia 19 czerwca 2002 r., postanowieniem z dnia 12 marca 2004 r. Sąd Rejonowy w Kołobrzegu zarządził wobec K. J. wykonanie kary roku pozbawienia wolności;

III. wyrokiem Sądu Rejonowego w Kołobrzegu z dnia 19 listopada 2003 r. w sprawie **II K 260/03**, za czyn popełniony w okresie od 23 listopada 2002 r. do 25 listopada 2002 r. na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, postanowieniem z dnia 29 listopada 2004 r. Sąd Rejonowy w Kołobrzegu zarządził wobec K. J. wykonanie kary 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

IV. wyrokiem Sądu Rejonowego w Kołobrzegu z dnia 08 października 2004 r. w sprawie **II K 199/04**, za czyn popełniony w nocy z 27 na 28 marca 2004 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 63 § kk na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono okres tymczasowego aresztowania od 28 marca 2004 r. do dnia 06 maja 2004r.;

V. wyrokiem Sądu Rejonowego w Kołobrzegu z dnia 15 kwietnia 2009 r. w sprawie **VI K 8/09**, za ciąg przestępstw popełniony w okresie od 14 marca 2008 r. do 17 marca 2008 r., na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim zarządził wobec K. J. wykonanie kary 2 lat pozbawienia wolności;

VI. wyrokiem Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 11 września 2009 r. w sprawie **II K 403/09**, za czyn popełniony w dniu 24 maja 2009r., na karę 120 stawek dziennych grzywny, po 20 zł stawka, na poczet grzywny zaliczono okres zatrzymania w dniu 24 maja 2009r.;

VII. wyrokiem Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 19 października 2012 r. w sprawie **II K 561/12**, za czyny popełnione w okresach od 26 maja 2012 r. do 28 maja 2012 r. i w dniach 25 maja 2012 r. oraz 28 maja 2012 r. na karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 150 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki po 10 zł stawka, postanowieniem z dnia 19 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Węgrowie zarządził wobec K. J. wykonanie kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. wyrokiem Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie **II K 223/13**, za czyn popełniony od nieustalonej bliżej daty 2013 r. do 24 lutego 2013 r. na karę 3 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 6 lat oraz karę 100 stawek dziennych grzywny, na poczet grzywny zaliczono okres zatrzymania w dniach od 24 lutego 2013 r. do 26 lutego 2013 r.;

IX. wyrokiem Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 27 sierpnia 2013 r. w sprawie **II K 706/13**, za czyn popełniony dnia 2 maja 2013 r., na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat;

X. wyrokiem Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 10 października 2013 r. w sprawie **II K 1281/12**, za czyn popełniony w dniu 16 września 2012 r., na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny w wymiarze 5 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

XI. wyrokiem Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie **II K 468/13**, za czyn popełniony w dniu 28 lutego 2013 r., na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat oraz karę 60 stawek dziennych grzywny, po 10 zł stawka, środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 4 lat, na poczet grzywny zaliczono okres zatrzymania w dniach od 28 lutego 2013 r. do 1 marca 2013 r.

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem łącznym z dnia 23 kwietnia 2015 r., sygn. akt II K 163/15:

I. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 87 k.k. orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Kołobrzegu w sprawie **II K 881/01** karę ograniczenia wolności i w sprawie **II K 912/01** karę pozbawienia wolności połączył i wymierzył K. J. karę łączną 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności i stwierdził, że kara ta została wykonana w całości;

II. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Węgrowie w sprawie **II K 561/12** oraz Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim w sprawie **II K 1281/12** kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył K. J. karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim w sprawie **II K 223/13** oraz w sprawie **II K 468/13** kary pozbawienia wolności i grzywny połączył i wymierzył K. J. karę łączną 3 lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny 100 stawek dziennych po 40 zł stawka; a na podstawie art. 71 § 2 k.k. stwierdził, że kara łączna grzywny nie podlega wykonaniu;

IV. na podstawie art. 577 k.p.k. zaliczył skazanemu, na poczet orzeczonej w punkcie III kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania skazanego w sprawie **II K 223/13** Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim w dniach od 24 lutego 2013 r. do 26 lutego 2013 r. oraz okres zatrzymania w sprawie II K 468/13 Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim od 28 lutego 2013 r. do dnia 1 marca 2013 r.;

V. postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego co do pozostałych spraw umorzył;

VI. ustalił, że połączone wyroki w pozostałym zakresie podlegają odrębnemu wykonaniu;

VII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. I. G. 295,20 zł (dwieście dziewięćdziesiąt pięć złotych 20/100), w tym 55,20 zł (pięćdziesiąt pięć złotych 50/100) VAT, tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę sprawowaną z urzędu;

VIII. zwolnił skazanego od kosztów sądowych, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wniósł obrońca skazanego. Wyrok ten zaskarżył na podstawie art. 425 § 1 kpk i art. 444 kpk w części dotyczącej orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności – tj. w zakresie punktu III i IV wyroku, na korzyść skazanego.

Zaskarżonemu orzeczeniu na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 438 pkt 4 kpk - zarzucił rażąco surowość wymierzanej kary łącznej 3 lat pozbawiania wolności, co w konsekwencji w sposób oczywisty narusza interesy skazanego i powoduje dla niego skutki mniej korzystne od tych, jakie wynikają z niepołączenia kar orzeczonych wyrokami w sprawach II K 223/13 i II K 468/13, a ponadto nie uwzględnia prognozy co do resocjalizacji skazanego i celów wychowawczych orzeczonej w p. III i IV wyroku kary łącznej.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca skazanego, mając na uwadze literalne brzmienie przepisu art. 89 § 1 kpk, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i umorzenie postępowania w tym zakresie.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca skazanego poparł apelację i wnioski w niej zawarty, wniósł o zasądzenie kosztów obrony z urzędu, które nie zostały uiszczone w całości ani w części. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie w mocy wyroku w zaskarżonej części.

Sąd zważył co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego nie jest zasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie zaznaczyć należy, iż przedmiotowa sprawa na wokandę Sądu Okręgowego w Siedlcach trafiła po raz drugi. Wyrokiem z dnia 6 lutego 2015 r., sygn. II Ka 690/14 Sąd II instancji uchylił pierwszy wyrok, a sprawa przekazana została do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim. Biorąc pod uwagę powyższe, pierwszym etapem kontroli odwoławczej z art. 438 k.p.k. było sprawdzenie, czy przed

wydaniem zaskarżonego orzeczenia Sąd wykonał wiążące go zalecenia wydane przez Sąd Odwoławczy w poprzednim postępowaniu apelacyjnym (art. 442 § 3 k.p.k.). Analiza akt sprawy oraz lektura pisemnego uzasadnienia wyroku wskazuje, że Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim, rozpoznając sprawę ponownie, uczynił zadość wymaganiom wynikającym z art. 442 § 3 k.p.k. i zastosował się do wytycznych Sądu II instancji.

W niniejszej sprawie istniały trzy realne zbiegi przestępstw, warunkujące orzeczenie kary łącznej. Rozstrzygnięcie odnośnie pierwszego i drugiego z nich, co do prawomocnych wyroków skazujących orzeczonych w sprawach: **II K 881/01 i II K 912/01** (punkt I zaskarżonego wyroku) oraz **II K 561/12 i II K 1281/12** (punkt II zaskarżonego wyroku) i orzeczenie kary łącznej w wymiarze odpowiednio: 1 roku i 5 miesięcy pozbawiania wolności (pkt I) oraz 1 roku i 8 miesięcy pozbawiania wolności (pkt II), stanowi w istocie rozstrzygnięcie korzystne dla skazanego, nie zostało także zaskarżone przez obrońcę skazanego, dlatego też na potrzeby niniejszego uzasadnienia za niecelowe uznano odnoszenie się do tych kwestii. Wystarczającym staje się zatem stwierdzenie, iż w tym zakresie Sąd Okręgowy w Siedlcach w pełni podziela stanowisko Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim.

Podniesiony przez obronę oskarżonego zarzut rażącej surowości orzeczonej kary łącznej pozbawiania wolności dotyczy rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego, w którym połączono kary orzeczone w sprawach **II K 223/13 i II K 468/13** (pkt III zaskarżonego wyroku).

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 12 grudnia 2013 r., sygn. akt **II K 468/13** skazano K. J. za czyn z art. 178a § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1,2 i 4 zd. 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 4 lat. Wyrok ten stał się prawomocny z dniem 19 grudnia 2013 r.

Drugi z podlegających łączeniu wyroków, wydany w sprawie **II K 223/13**, stanowił orzeczenie wydane w trybie art. 335 kpk. Przepis ten stanowi formę konsensualnego zakończenia postępowania karnego tzw. dobrowolnego poddania się karze i wydania wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy. Wyrok w trybie art. 335 kpk zapada na posiedzeniu, bez przeprowadzenia postępowania dowodowego.

Art. 335 kpk w brzmieniu od dnia 1 lipca 2003 r. do dnia 8 listopada 2013 r. (zatem w okresie kiedy zapadł wyrok w sprawie o sygn. **II K 223/13**) stanowił, iż:

„§ 1. Prokurator może dołączyć do aktu oskarżenia wnioski o wydanie wyroku i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar lub innych środków przewidzianych w Kodeksie karnym za przypisany mu występki, bez przeprowadzenia rozprawy, jeżeli okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości, a postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte. Uzgodnienie może obejmować również poniesienie przez oskarżonego kosztów postępowania.

§ 2. Jeżeli zachodzą warunki do wystąpienia z wnioskiem, o którym mowa w § 1, a w świetle zebranych dowodów wyjaśnienia podejrzanego nie budzą wątpliwości, dalszych czynności dowodowych w postępowaniu przygotowawczym można nie przeprowadzać; przeprowadza się jednak czynności, co do których zachodzi niebezpieczeństwo, że nie będzie można ich przeprowadzić na rozprawie.

§ 3. Uzasadnienie wniosku, o którym mowa w § 1, można ograniczyć do wskazania dowodów świadczących o tym, że okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości, i wskazujących, że cele postępowania zostaną osiągnięte. Przepisów art. 333 § 1 i 2 nie stosuje się.”

Powyższe warunki, określone w art. 335 kpk, zostały spełnione w sprawie **II K 223/13**. Możliwym stało się zatem wydanie wyroku bez przeprowadzania postępowania dowodowego, bez przesłuchiwania jakichkolwiek świadków w postępowaniu sądowym i wymierzenie w wyroku kary, jaką prokurator uzgodnił z K. J. w postępowaniu przygotowawczym, przed wniesieniem aktu oskarżenia do sądu.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 18 kwietnia 2013 r., sygn. akt **II K 223/13** skazano K. J. za czyn z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą na podstawie art. 343 § 2 pkt 2 kpk warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 6 lat. Wyrok ten stał się prawomocny z dniem 26 kwietnia 2013 r.

Pokreślenia wymaga okoliczność, iż podstawą zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, orzeczonej w sprawie **II K 223/13** był art. 343 kpk, który na dzień wydania wyroku w tejże sprawie przewidywał orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności w wymiarze do lat 5 i orzeczenie okresu próby w wymiarze do lat 10.

Literalne brzemienne art. 343 kpk stanowiło, iż:

„§ 1. Uwzględniając wniosek, o którym mowa w art. 335, sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, warunkowo zawiesić jej wykonanie albo orzec wyłącznie środek karny wymieniony w art. 39 pkt 1-3, 5-8 Kodeksu karnego.

§ 2.³⁴⁶⁾ W wypadku określonym w § 1:

1) nadzwyczajne złagodzenie kary może nastąpić również w innych wypadkach niż przewidziane w art. 60 § 1-4 Kodeksu karnego,

2) warunkowe zawieszenie wykonania kary stosuje się do kary pozbawienia wolności w wymiarze do lat 5, a okres próby nie może przekroczyć 10 lat,

3) ograniczenie skazania do orzeczenia środka karnego może nastąpić, jeżeli przypisany oskarżonemu występki jest zagrożony karą nieprzekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

§ 3. Jeżeli nie ma zastosowania art. 46 Kodeksu karnego, sąd może uzależnić uwzględnienie wniosku od naprawienia szkody w całości albo w części lub od zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Przepis art. 341 § 3 stosuje się odpowiednio.

§ 4. Postępowania dowodowego nie prowadzi się. Przepis art. 394 stosuje się jednak odpowiednio.

§ 5. Prokurator, oskarżony i pokrzywdzony mają prawo wziąć udział w posiedzeniu. Pokrzywdzony może najpóźniej na tym posiedzeniu złożyć oświadczenie, o którym mowa w art. 54 § 1. Udział prokuratora, oskarżonego lub pokrzywdzonego w posiedzeniu jest obowiązkowy, jeżeli prezes sądu lub sąd tak zarządzi.

§ 6. Sąd, uwzględniając wniosek, skazuje oskarżonego wyrokiem.

§ 7. Jeżeli sąd uzna, że nie zachodzą podstawy do uwzględnienia wniosku, sprawa podlega rozpoznaniu na zasadach ogólnych.”.

Rozstrzygnięcie art. 335 kpk i co za tym idzie art. 343 kpk (dotyczące uwzględnienia wniosku złożonego w trybie art. 335 kpk) stanowiło korzystne dla oskarżonych odstępstwo od zasad określonych w art. 69 kk dotyczących warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Poza pozytywną prognozą kryminologiczną, podstawowym warunkiem orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary w myśl art. 69 kk było bowiem, aby kara pozbawienia wolności nie przekraczała 2 lat.

Nowelizacja art. 69 kk, jaka weszła w życie z dniem 1 lipca 2015 r. obostrza te warunki, albowiem warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności możliwe jest obecnie jedynie w przypadku kar pozbawienia wolności nieprzekraczających roku. Na marginesie dodać można jedynie, iż w obecnym stanie prawnym nie istnieje w ogóle odstępstwo od zasad określonych w art. 69 kk, dotyczące możliwości zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, jakie przewidywał art. 343 kpk.

Zaznaczyć przy tym należy, iż podstawą kary łącznej winny być jedynie przepisy prawa materialnego (wyr. Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 czerwca 2014 r., II AKa 187/14, Legalis nr 1062034), wyłączone zatem jest stosowanie przepisów procesowych kodeksu postępowania karnego, a rozstrzygnięcie o karze łącznej oparte może być jedynie na przepisach kodeksu karnego. Art. 343 kpk nigdy nie stanowił podstawy orzeczenia kary łącznej, dotyczył tylko warunkowego zawieszenia wykonania kary w sytuacji jednostkowego przypadku wykorzystania dobrodziejstwa płynącego z art. 335 kpk, czyli dobrowolnego poddania się karze.

Obrońca oskarżonego, wnosząc o uchylenie wyroku w zaskarżonej części wskazuje na literalne brzmienie art. 89 § 1 kpk. Podkreślić jednak należy, iż artykuł ten stanowi o odpowiednim stosowaniu przepisów kodeksu postępowania karnego, a treść wniesionego środka zaskarżenia wskazuje, iż doszło do pomyłki i intencją obrońcy skazanego było zaznaczenie literalnego brzmienia art. 89 § 1 kk, który dotyczy warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w razie skazania za zbiegające się przestępstwa orzeczone z warunkowym i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania.

Jak już wskazano we wcześniejszej części uzasadnienia, kary wymierzone w sprawach **II K 223/13 i II K 468/13** były karami pozbawienia wolności orzeczonymi z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia ich wykonania. Zastosowanie tej instytucji probacyjnej, wystawiającej na próbę pozytywną prognozę kryminologiczną postawioną przez Sądy Rejonowe w tychże sprawach, nie skutkuje jednak zmianą rodzaju ani wymiaru orzeczonych kar.

Katalog kar określonych w art. 32 kk nie wskazuje bowiem kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a jedynie: karę grzywny, ograniczenia wolności, pozbawienia wolności, 25 lat pozbawienia wolności oraz karę dożywotniego pozbawienia wolności. Kwestia warunkowego zawieszenia wykonania kary każdorazowo jest odrębną kwestią.

W sytuacji, gdy wszystkie łączone kary jednostkowe orzeczone zostały z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, w pierwszej kolejności wymogiem pozostaje połączenie kar jednostkowych, orzeczonych poszczególnymi wyrokami. Wymiar kary łącznej podlega zatem zasadom ogólnym. Łączenie obejmuje zatem nie sensu largo kary z warunkowym zawieszeniem, lecz sensu stricte kary jednostkowe wymierzone sprawcy przestępstw (por. Janusz Raglewski, Glosa do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2005 r., V KK 128/05, Teza nr 2, LEX nr 53557/2). Kwestia warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej może podlegać rozważaniom dopiero w późniejszym czasie, po określeniu wymiaru kary łącznej.

W niniejszej sprawie w pierwszej kolejności połączeniu podlega zatem kara 1 roku pozbawienia wolności orzeczona w sprawie **II K 468/13** oraz kara 3 lat pozbawiania wolności orzeczona w sprawie **II K 223/13**. Wymiar kary łącznej został określony w art. 86 § 1 kk, zgodnie z którym sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy. Dolną granicą kary łącznej w niniejszej sprawie jest zatem kara 3 lat pozbawiania wolności (najwyższa kara z kar podlegających łączeniu), zaś górną 4 lata pozbawienia wolności (3+1 czyli suma kar jednostkowych).

To, że kara orzeczona w sprawie **II K 223/13** zapadła w trybie konsensualnym ma znaczenie drugorzędne i w niczym nie zmienia w sytuacji K. J..

Skazanie w trybie konsensualnym (art. 335 kpk, art. 387 kpk) na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania, a orzeczenie w wyroku łącznym kary bezwzględnej pozbawienia wolności było także przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który w postanowieniu z dnia 28 maja 2015 r., sygn. II KK 116/15 wskazał, iż „przy konstruowaniu w wyroku łącznym z poszczególnych kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych z warunkowym zawieszeniem ich wykonania rozmiaru kary łącznej nie istnieją żadne inne bariery prawne poza tymi, które wyznaczają sumę kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa pozostające w zbiegu, oraz wynikające z art. 37 KK (maksymalny wymiar kary pozbawienia wolności). Zupełnie ambiwalentne przy tym pozostaje, że poszczególne kary jednostkowe, nawet wszystkie, były efektem uzgodnień poczynionych przez strony w ramach zastosowania trybu konsensualnego” (Legalis, Numer 1285310).

Orzeczone przez Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim w punkcie III zaskarżonego wyroku kara łączna 3 lat pozbawiania wolności jest karą orzeczoną z uwzględnieniem zasady pełnej absorpcji, albowiem kara 3 lat pozbawienia wolności wymierzona w sprawie **II K 223/13** niejako „pochłonęła” karę 1 roku pozbawienia wolności, orzeczoną w sprawie **II K 468/13**. Stanowi zatem najniższą możliwą do wymierzenia karę jaka była dopuszczalna do orzeczenia w niniejszej sprawie.

Po przesłedzeniu toku warunkującego orzeczenie kary łącznej staje się możliwe przejście do kwestii jej warunkowego zawieszenia. Zarzut rażącej surowości kary powinien być bowiem rozpatrywany nie tylko przez pryzmat wymiaru kary, ale również kwestii jej warunkowego zawieszenia. Jak już wskazano, kara łączna i warunkowe zawieszenie jej wykonania orzeczone może być jedynie na podstawie prawa karnego materialnego, czyli kodeksu karnego.

Przepis art. 89 § 1 kk stanowiący podstawę warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności dookreśla, iż orzeczenie kary łącznej w tej formie możliwe jest jedynie po spełnieniu przesłanek z art. 69 kk.

Zgodnie z dyspozycją art. 69 § 1 kk w brzmieniu po 1 lipca 2015 r. sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności powrotowi do przestępstwa.

Art. 69 § 1 kk w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r. dopuszczał możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w wymiarze do 2 lat., nie przewidując jednocześnie obostrzenia rygorów dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary w postaci braku skazania na karę pozbawienia wolności w momencie orzekania.

Zgodnie jednak z naczelną zasadą odpowiedzialności karnej, określoną w art. 4 § 1 kk jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

W niniejszej sprawie wątpliwości nie budzi fakt, iż względniejsze dla K. J. jest brzmienie art. 69 kk sprzed 1 lipca 2015 r. Nadto, wyrok łączny Sądu Rejonowego jaki podlegał kontroli instancyjnej Sądu Okręgowego w dniu 25 sierpnia 2015 r., zapadł w dniu 23 kwietnia 2015 r. zatem przed nowelizacją kodeksu karnego i kodeksu postępowania karnego. Dopuszczalny wymiar kary pozbawienia wolności, jaka podlegałaby warunkowemu zawieszeniu jej wykonania powinien być zatem określony na 2 lata pozbawienia wolności. W przedmiotowej sprawie kara łączna 3 lat pozbawiania wolności przekracza ten wymiar. Warunkowe zawieszenie wykonania kary jest zatem niedopuszczalne.

Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku słusznie wskazał, iż orzeczeniu o dobrodziejstwie warunkowego zawieszenia sprzeciwiał się wymiar kary łącznej. Okoliczność ta powoduje, iż całkowicie niezrozumiałe jest zatem podnoszenie przez obrońcę skazanego zarzutu rażącej surowości kary w sytuacji, gdy orzeczone kara została wymierzona z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji, a obdarzenie skazanego dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia wykonania kary z przyczyn dogłębnie wyjaśnionych powyżej nie było możliwe.

W świetle powyższego ocena postawy skazanego oraz rozważanie negatywnej bądź pozytywnej prognozy kryminologicznej staje się bezprzedmiotowe i niecelowe. Nadmienić można jedynie, iż skazany, jak wynika z analizy akt sprawy, jest osobą wielokrotnie karaną. Posiada on na swoim utrzymaniu konkubinę oraz dwoje dzieci: syna leczonego z powodu mukowiscydozy oraz córkę, z którymi jest bardzo związany emocjonalnie. Przed osadzeniem w jednostce penitencjarnej pracował jedynie dorywczo. Uprzednio orzeczone wobec niego kary pozbawiania wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania okazały się nieskuteczne, nie spełniły swojej funkcji i nie powstrzymały skazanego przed popełnianiem kolejnych przestępstw.

Należy przy tym podkreślić, iż nieprawidłowy jest pogląd skarżącego, jakoby ratio legis wyroku łącznego miało na celu przede wszystkim interes skazanego. Aktualnie bowiem w doktrynie i judykaturze panuje jednolity już pogląd, że w razie spełnienia warunków z art. 85 kk, Sąd jest obowiązany do wydania wyroku łącznego bez względu

na konsekwencje, jakie niesie to dla skazanego (por. T. Grzegorzczak: Kodeks Postępowania Karnego. Komentarz, Zakamycze 2003, s. 1421 oraz Z. Gostyński i R. Stefański [w:] J. Bratoszewski i inni: Kodeks Postępowania Karnego. Komentarz, Warszawa 2004, t. III, s. 836). Kara łączna to szczególna kara wymierzana niejako "na nowo" i jako taka powinna stanowić syntetyczną, całościową ocenę zachowań skazanego, będąc jednocześnie właściwą i celową, z punktu widzenia prewencji, reakcją na popełnione czyny. Jest instytucją, która gwarantuje racjonalną politykę karania sprawcy wielu przestępstw pozostających ze sobą w zbiegu. Łącząc zatem kary wymierzone w różnych wyrokach, Sąd Rejonowy miał na względzie właściwe podsumowanie odpowiedzialności sprawcy, a Sąd Odwoławczy w pełni podziela to stanowisko.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w postanowieniu z dnia 24 sierpnia 2012 r., sygn. akt III K 52/12 orzeczona kara łączna może być mniej korzystna dla skazanego, także wtedy, gdy postępowanie w tym przedmiocie toczy na wniosek skazanego (postanowienie SN z dnia 24 sierpnia 2012 r., sygn. akt III KK 52/12, LEX nr 1220872). Jeśli zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego, sąd ma obowiązek wyrok taki wydać i to nie tylko z inicjatywy stron, ale także z urzędu. Wyrok łączny powinien obejmować wszystkie skazania na kary podlegające połączeniu, a nie wyłącznie wskazane przez skazanego" (wyrok S.A. w Krakowie z dnia 17 kwietnia 2012, w sprawie sygn. akt II AKa 56/11, KZS 2012/5/54.)

Orzeczona kara łączna 3 lat bezwzględnego pozbawiania wolności nie jest w realiach niniejszej sprawy karą nadmiernie surową. Sąd Rejonowy, wyrokując w niniejszej sprawie, w prawidłowy sposób ocenił zachodzący pomiędzy przestępstwami związek przedmiotowo-podmiotowy.

W uzasadnieniu pierwszoinstancyjnym słusznie wskazano, iż kara orzeczona w takim wymiarze spełni swoje cele w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej. Nie można bowiem zapominać, iż K. J. wielokrotnie dopuszczał się przestępstw, za co został skazany prawomocnymi wyrokami w krótkich odstępach czasu. Okoliczność ta świadczy niewątpliwie o tym, iż skazany pomimo świadomości co do uprzedniej karalności, w tym też konieczności przestrzegania porządku prawnego w związku z wyznaczonym okresem próby, ponownie popełniał przestępstwa, mając pełne rozeznanie co do swojej trudnej sytuacji rodzinnej i tego, że dopuszcza się kolejnych czynów zabronionych.

Przestępstwa popełnione przez K. J. wymagają zdecydowanej reakcji ze strony organów wymiaru sprawiedliwości. Ocenie poddano także odległość czasową dzielącą poszczególne przestępstwa oraz zachowanie skazanego po ich popełnieniu - nie tylko w chwili obecnej, w sytuacji, kiedy K. J. znajduje się w warunkach izolacji więziennej, ale również bezpośrednio po dokonaniu kolejnych czynów zabronionych. Sąd I instancji uwzględnił również opinię o skazanym z jednostki penitencjarnej, w której odbywa on obecnie karę pozbawiania wolności, jak również deklarowany przez niego krytyczny stosunek do popełnianych przestępstw oraz regulaminową postawę wobec przełożonych i bezkonfliktowe funkcjonowanie w grupie oskarżonych, co znalazło swoje odzwierciedlenie w wymiarze kary łącznej orzeczonej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.

Zastrzeżeń Sądu Odwoławczego nie budzi także rozstrzygnięcie w zakresie zaliczenia na poczet kary łącznej pozbawienia wolności rzeczywistych okresów pozbawienia wolności w sprawie (pkt IV zaskarżonego wyroku). Przy czym wskazać należy, iż obrońca skazanego właściwie nie wskazuje z którym i w jakim zakresie zaliczeniem na poczet kary się nie zgadza.

Wynagrodzenie za obronę skazanego z urzędu zasądzono zgodnie z § 14 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013r., poz. 461).

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd Okręgowy mając na uwadze sytuację materialną skazanego, zwolnił go od uiszczenia wydatków za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że ponosi je Skarb Państwa.

Z tych względów Sąd Okręgowy, orzekł jak w wyroku.